

ligt, er Tiden inde til, at vi kan gaa til Overvejelse af Ændringer i det nu bestaaende Forsvarssystem. Det er en given Sag — og det har vi udtalt den ene Gang efter den anden —, at vi ikke har noget Ønske om, at Militærudgifterne holdes højere oppe end nødvendigt. Men der maa naturligvis til enhver Tid være Kontinuitet i dette Forhold som i andre. Det tror jeg ogsaa er Tilfældet i alle andre Lande, kun ikke i Danmark, hvis man gennemfører det Lovforslag, der her ligger paa Tingets Bord.

Med denne Motivering skal jeg anmode Tingets Medlemmer om her ved tredie Behandling at stemme imod Lovforslaget.

Pürschel: Naar der i denne Sag optræder to Mindretal, er Grunden jo ikke, at der er nogen dybtgaaende Forskal i Opfattelsen mellem de to Mindretal. I næsten alt, hvad det ærede Medlem Hr. Brorsen sagde, er jeg ganske enig med ham; jeg kan ogsaa for mit Vedkommende henvise til mange tidligere Udtalelser om disse Spørgsmaal og kan derfor ogsaa stræbe at fatte mig kort.

Jeg vil begynde med Ministeriets Programtale. Dér udtalte man, at det var en Selvfølge, at man fremdeles vilde vise Opmærksomhed og Hensynetagen overfor den Udvikling i Afrustningsspørgsmaalet, som maatte blive Resultatet af de bebudede Forhandlinger indenfor Folkenes Forbund. Har man nu gjort dette? Aldeles ikke. Flertallets Betænkning er præget af den mest ophøjede Foragt for, hvad der sker omkring os ude i Verden, man er i Virkeligheden fuldkommen ligeglad. Selvfølgelig ser man gerne en Udvikling i fredelig Retning — det gør vi alle —, men, siger man, Danmark behøver ikke at vente paa dette, det er overflødigt, vore Forhold er særlige. Saa spørger man uvilkaarligt sig selv: Men hvad er da Meningen med Udtalelsen i Programtalen? Er det kun Ord, tomme Ord, som vi har hørt saa mange af fra denne Regering, ikke mindst i denne Sag? Ved at gennemføre dette Forslag isolerer Danmark sig til Trods for alle direkte og indirekte Advarsler, som har lydt fra Udlandets Side, til Trods for den Holdning, som indtages af næsten alle andre smaa Lande, og dette viser efter min Mening klart, at det, der for Flertallet i denne Sag er det afgørende, er de indrepolitiske Hensyn. Jeg sagde før, at man tog ikke Hensyn til de Udtalelser, der kom fra Udlandet. Jeg har før talt om den højtærede Forsvarsministers højst besynderlige Udtalelser til

den udenlandske Presse om det Indtryk, han havde af Gesandternes Indberetninger. Jeg skal her spørge den højtærede Forsvarsminister, om han overhovedet har læst de originale Indberetninger fra Gesandterne, og jeg beder Forsvarsministeren besvare dette Spørgsmaal med et klart Ja eller Nej.

Udenrigsministeren udtalte, da denne Sag var til første Behandling i indeværende Samling — det findes paa Sp. 3120 —, at han gik ud fra, at ved denne Sags videre Behandling vilde ogsaa de Erfaringer, der er indhentet fra de militære sagkyndige, blive inddraget i Forhandlingerne og faa deres Betydning for disses videre Forløb. Nu foreligger disse Udtalelser. Hvad indeholder de? En enstemmig Fordømmelse af disse Forslag. Hvilken Indflydelse har det haft? Ingen, overhovedet ingen! Saa spørger jeg Udenrigsministeren: Hvad er Meningen med denne Udtalelse? Er der nogen Mening i den, eller er det Ord, tomme Ord? Den højtærede Udenrigsminister har gentagne Gange under denne Sags Behandling givet Udtryk for visse Forsoningsbestræbelser, udtalt Haab om en Ordning af Spørgsmaalet paa bred Basis. Man mindes uvilkaarligt det ærede Medlem Hr. Rodes skønne Drøm om den brede demokratiske Front, eller hvad det er, det hedder. Ministeren udtalte Ønske om endelig en Gang at naa til Bunds. Ja, til Bunds, det var man, da man havde Afrustningsforslaget — da var man til Bunds, dybere kunde man ikke komme. Men Ministeren vilde til Bunds i en anden Forstand, han vilde have en Ordning, der udadtil kunde staa som et velbegrundet Udtryk for det danske Folks Villie. Dette lyder jo saare skønt, og vi har i Dag hørt lignende Toner fra det ærede Medlem Hr. P. Munch, som jo talte blidt manende til Landstinget og vel særlig til Venstre i Landstinget, selv om det ærede Medlem var saa høflig at tage os med i Mod sætning til den højtærede Udenrigsminister ved Sagens første Behandling. Men hvilke er Mulighederne her? Er der nogen Udsigt til, at der kan skabes en Ordning, som kan bære i en længere Aarrække? Er der nogen som helst Udsigt til, at Socialdemokratiet vilde opgive sin Agitation for Afrustning, fordi man fik gennemført en Ordning nu, f. Eks. med Tilslutning fra 3 Partiers Side? Enhver maa jo sige: Nej, der er ingen Udsigt dertil. (*Afbrydelse: Hør!*) Dette hilses med Hør! fra Socialdemokratiets Pladser — det understreger jeg. Det vil altsaa sige, at dette Haab er et Fantom, og man maa inderligt haabe, at vort Lands Udenrigs-